

Нѣколко секунди азъ се помжчихъ да се съсрѣдоточа и да разбера, защо съмъ въ това положение. Първата ми мисль бѣ, че може да завали силенъ дъждъ, рѣката може да излѣзе отъ коритото си и да ме отнесе. Опитахъ се да се надигна, за да се отмѣстя отъ близостта на рѣката, но не можехъ да се помръдна — бѣхъ като схванатъ цѣлъ. — „Джони, ти трѣбва непремѣнно да станешъ“! — извикахъ самъ на себе си, а като отговоръ на моята мисль чухъ наблизу нѣкакво съскане.

Повдигнахъ си главата малко и съ ужасъ видѣхъ, каква опасностъ висѣше надъ мене. На половинъ метъръ до ржката ми, която бѣше простната като парализирана, защото презъ показалеца ми бѣше миналъ единъ трънъ отъ отровното дърво „ратангъ“, идваше разлютенa една кобра, една между най-отровнитѣ змии въ свѣта, отъ рода на очиларкитѣ. Нейната подута шия, съ портокаленъ цвѣтъ, блестѣше на слънцето.

Усѣтихъ, какъ изби потъ по челото ми и устнитѣ ми изсъхнаха. А прѣстѣтъ ми така почна да ме боли, че ми идваше да извикамъ отъ болки. Искахъ да извадя проклетия трънъ отъ прѣста ми, но не смѣяхъ да направя това при създаденото положение, защото бихъ билъ загубенъ. Змията напада само онѣзи животни, които се движатъ, затова употребихъ всичкитѣ си усилия и воля да издържа болкитѣ и да остана неподвиженъ до край.

Любопитна, както и всички други, змията се приближи до мене. Тя бавно се влѣчеше до ржката ми и азъ усѣтихъ студеното ѝ и влажно тѣло.

Стотици комари ме измжчваха, гжсеници и пиявици падаха отъ надвесенитѣ храсти, смучеха ми кръвта, накацали по лицето и ржцетѣ ми.

А змията се приближаваше все по-близу до мене.